

Divnej čas

Vladimír Mišík

věčnost se zamkla v hodinách
i ta se někdy unaví
v ulicích líně sedá prach
hvězda nepadá
nemůžu si přát

a divný vůně divnej chlad
na rtech kůra mrazivá
jako když končí listopad
hvězda nepadá
začínám se bát

a už je blízko nás
už slyším jeho hlas
a brzy vejde dál
přichází divnej čas

do očí padl jeho stín
a pomalu nás objímá
i srdce stichla napětím
když hvězda nepadá
musíme si přát

zkouší se ukrýt v nás
a mluví jeho hlas
a už se pozval dál
přichází divnej čas